

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2405	Κυριακὴ ΙΑ' Ματθαίου (Ματθ. 18,23-35) 5 Σεπτεμβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ συμφέρον μας

«Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν» (Ματθ. 18,35)

Πολλὰ εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὰ ἐλαττώματα καὶ οἱ κακίες ποὺ μαστίζουν τὸν ἄνθρωπο. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ φοβερά εἶνε αὐτὴ ἡ κακία ποὺ περιγράφει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο τόσο ζωηρά· εἶνε ἡ **σκληροκαρδία**, τὸ νὰ ἐμμένῃ δηλαδὴ κανεὶς στὴν κακία πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴν ἔχη τὴ διάθεσι νὰ συγχωρήσῃ αὐτὸν ποὺ τοῦ ἔφταιξε.

Ὁ Κύριός μας, ποὺ ἦρθε στὴ γῆ γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ πεσόντος ἀνθρώπου ἀπὸ τὶς φοβερὲς πληγὲς τῆς ἁμαρτίας, δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀφήσῃ τὴν πληγὴ αὐτὴ χωρὶς φροντίδα καὶ γειατριά. Ὁ Χριστὸς ἦρθε γιὰ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴ **βασιλεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καταλλαγῆς**. Θέλοντας λοιπὸν νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὸ ἀγκάθι αὐτὸ τῆς σκληροκαρδίας καὶ στὴ θέσι του νὰ φυτέψῃ τὸ οὐράνιο φυτὸ τῆς ἀγάπης, δίδαξε μία γλαφυρὴ παραβολή, τὴν **παραβολὴ τῶν μυρίων τάλαντων**, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα (βλ. Ματθ. 18,23-35).

Ἄν ἀνοίξουμε τὴν Καινὴ Διαθήκη, βλέπουμε ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν περικοπὴ αὐτὴ λέει, ὅτι ὁ ἀπόστολος Πέτρος ρώτησε τὸν Θεῖο διδάσκαλο· –Κύριε, ἂν μοῦ φταίξῃ ὁ ἀδελφός μου, πόσες φορές ἔχω χρέος νὰ τὸν συγχωρήσω; εἶνε ἀρκετὸ μέχρι ἐπτὰ φορές; (τὸ ἐπτὰ ἦταν ὁ ἀριθμὸς ποὺ γιὰ τὰ μέτρα τῆς παλαιᾶς διαθήκης σημαίνει ἐπάρκεια, πληρότητα). Ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐγκαινίασε τὴν καινὴ διαθήκη κ' ἔφερε τὴ δική του βασιλεία, τοῦ ἀπαντᾷ· –Δὲν σοῦ λέω μέχρι ἐπτὰ, ἀλλὰ μέχρι ἐβδομήντα φορές τὸ ἐπτὰ· μ' αὐτὸ δὲν ἐννοεῖ 70X7=490 ἀλλὰ **ἄπειρες φορές**. Καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ καλύτερα αὐτὸ ποὺ εἶπε, κάνει τὴ σημερινὴ διδασκαλία.

● Ὑπῆρχε, λέει στὴν παραβολή, ἕνας καλὸς βασιλιάς, πλούσιος καὶ ἔνδοξος, ποὺ μοίρασε τὰ πλούτη του στοὺς ὑπηκόους του, τὰ ἀναγ-

καῖα γιὰ τὴ ζωὴ (κάτω ἀπὸ τὰ **πλούτη** αὐτὰ ἐννοοῦνται τὰ διάφορα **χαρίσματα**). Σὲ ἄλλον ἔδωσε χρήματα, σὲ ἄλλον κτήματα, σὲ ἄλλον μιὰ ἰκανότητα, σὲ ἄλλον τέχνη, σὲ ἄλλον ἐπιστήμη, σὲ ἄλλον ὑγεία, σὲ ἄλλον κάτι ἄλλο. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε κεφάλαια, μὲ τὰ ὁποῖα προικίζονται ὅλοι· ὁ Θεὸς τὰ ἐμπιστεύεται στὸν καθένα, γιὰ νὰ τὰ ἐπωφεληθῇ πρὸς τὸ καλὸ τὸ δικό του καὶ τῶν συνανθρώπων του.

Κάποτε λοιπὸν ἦρθε καὶ ἡ μέρα ποὺ ἔπρεπε ὅλοι νὰ **λογοδοτήσουν γιὰ τὴ διαχείρισι** τῶν κεφαλαίων ποὺ πῆραν. Κάλεσε τοὺς «**δούλους**» του νὰ λογαριαστοῦν μαζί του. Τὸ εὐαγγέλιο τοὺς ὀνομάζει «**δούλους**» (Ματθ. 18,23), διότι καὶ ὁ πιὸ ἔνδοξος ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου δὲν εἶνε παρὰ ἕνας μικρὸς καὶ ἀσθενὴς θνητός. Φέρνουν λοιπὸν μπροστά του ἕνα **δοῦλο** ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὰ λογιστικὰ βιβλία, **χρωστοῦσε ἕνα ὑπέρογκο ποσό**, 10.000 τάλαντα (1 ἀργυρὸ τάλαντο ἦταν 6.000.000 δραχμές, καὶ 1 χρυσὸ τάλαντο περίπου 10 φορές περισσότερο, δηλαδὴ 60.000.000 δραχμές).

Τὸ χρέος του ἦταν τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ ποτέ. Τί τὸν περιμένε; ὁ δρόμος γιὰ τὴ φυλακὴ, μέχρι ν' ἀποδώσῃ τὸ χρέος. Στὴ φυλακὴ ὅμως δὲν ἐπρόκειτο νὰ βρῇ χρήματα γιὰ νὰ ξεχρεωθῇ· θὰ ἔμενε δηλαδὴ ἰσοβίως φυλακισμένος χωρὶς ἐλπίδα ἀποφυλακίσεως. Τί νὰ κάνῃ ὁ ταλαίπωρος, πέφτει στὰ πόδια τοῦ ἀφέντη καὶ ζητάει ἔλεος· παρακαλεῖ νὰ τοῦ δοθῇ μιὰ προθεσμία καὶ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐξοφλήσῃ – πρᾶγμα ἀδύνατο. Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο· ὁ κύριός του τὸν σπλαχνίζεται καὶ τοῦ χαρίζει ὀλόκληρο τὸ χρέος! **Ἀφάνταστη δωρεά**.

Ἄς σταθοῦμε γιὰ λίγο ἐδῶ, ποὺ κλείνει τὸ **πρῶτο μέρος** τῆς παραβολῆς.

Ποιὸν εἰκονίζει ὁ βασιλεὺς; Εὐκόλα τὸ καταλαβαίνουμε, εἰκονίζει τὸν **Κύριο** τοῦ οὐρα-

νοῦ καὶ τῆς γῆς, μπροστὰ στὸν ὁποῖον ὅλοι, ἀκόμη καὶ οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ μεγιστάνες καὶ οἱ βασιλεῖς, εἶνε δοῦλοι. Καὶ τί εἰκονίζει τὸ χρέος τῶν δισεκατομμυρίων δραχμῶν; Εἶνε **τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν**. Κάθε ἁμαρτία εἶνε ἕνα χρέος ποὺ τὸ καταγράφουν οἱ ἄγγελοι στὰ βιβλία τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ Θεὸς τὸ χαράζει στὴν πλάκα τῆς συνειδήσεως. Πόσες εἶνε οἱ ἁμαρτίες μας; Πολλές, ἀναρίθμητες!

Μπορεῖς νὰ μετρήσης τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς ἢ τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοὺς κόκκους τῆς ἀμμουδιᾶς στὸ ἀκρογιάλι; ἄλλο τόσο μποροῦμε νὰ μετρήσουμε τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μας. Μὴ φανῆ αὐτὸ ὑπερβολή. **Ἀμαρτάνουμε** μὲ κάθε τρόπο καὶ κάθε μέσο· μὲ τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὸ σῶμα, μὲ κάθε μέλος μας. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὸ χέρι, μὲ τὸ μάτι, μὲ τὴ γλῶσσα (ποὺ φλυαρεῖ, λέει ψέματα, προσβάλλει, κατακρίνει, αἰσχρολογεῖ, χυδαιολογεῖ, βλασφημεῖ). Ἀμαρτάνουμε μὲ τὸ νοῦ, ποὺ γίνεται ἀποθήκη ἀνόμων καὶ ἀκαθάρτων σκέψεων (κενοδοξία, αὐταρέσκεια, ματαιοδοξία, ἀνθρωπαρέσκεια, οἷσι, ὑπερηφάνεια, περιφρόνησι τοῦ ἄλλου, δόλο κατὰ τοῦ πλησίον, ἰδιοτελεῖ σκοπιμότητα). Ἀμαρτάνουμε μὲ τὴν καρδιά, ἢ ὁποῖα μὲ τὴν κτηνώδη ἐμπάθεια καταντᾶ ἕνας σταῦλος ῥυπαρῶν ἐπιθυμιῶν. Ἀμαρτάνουμε τὴν ἡμέρα, ἀμαρτάνουμε καὶ τὴ νύχτα. Ἀμαρτάνουμε ὅλοι· μεγάλοι καὶ μικροί, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἄρχοντες καὶ λαός, ἄντρες καὶ γυναῖκες, γέροι ποὺ ζύγωσαν στὸν τάφο ἀλλὰ καὶ νέοι καὶ παιδιὰ. Οἱ ἁμαρτίες εἶνε ἕνα ἄθροισμα ἀφάνταστο.

Καὶ τί κάνει ὁ πανάγαθος Θεός; ἀποφασίζει νὰ μᾶς ἀφανίση ὅπως τοὺς κατοίκους τῶν Σοδόμων; ῥίχνει ἀπ' τὰ οὐράνια κερανοὺς νὰ μᾶς κάψει; Ὁχι. Ἀλλὰ τί; Τὸ λέει ἡ παραβολή· **συγχωρεῖ!** Ἄμα μετανοήσης, ἅμα συναισθανθῆς βαθεῖα τὸ σφάλμα σου, ἅμα στάξῃ ἀπὸ τὸ μάτι μας ἕνα θερμὸ δάκρυ μετανοίας, παίρνει τότε τὸ σφουγγάρι καὶ σβήνει ἀπὸ τὸ μαυροπίνακα τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἐνοχές.

● Ἔτσι κάνει ὁ καλὸς Θεὸς στὸν φταιχτή καὶ ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο. Ἐμεῖς τώρα πῶς συμπεριφερόμεθα στοὺς ἄλλους, στοὺς συνανθρώπους ποὺ τυχὸν μᾶς ἀδίκησαν; Αὐτὸ βλέπουμε στὸ **δεύτερο μέρος** τῆς παραβολῆς.

Μόλις ὁ δοῦλος –χωρὶς νὰ πῆ οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ στὸν ἀφέντη– βγαίνει ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ, συναντᾶ ἕνα συνάδελφό του, ποὺ χρωστοῦσε σ' αὐτὸν ἕκατὸ δηνάρια (100 δραχμές). Τὸν πιάνει ἀπ' τὸ λαιμὸ νὰ τὸν πνίξῃ καὶ τοῦ φωνάζει· –Δός μου ἀμέσως ὅ,τι μοῦ χρωστᾶς. –Σὲ παρακαλῶ, λέει ἐκεῖνος, δός

μου μὴ προθεσμία καὶ θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω. Αὐτὸς ὅμως δὲν τὸν λυπᾶται· ἄσπλαχνος καὶ σκληρὸς ἀπέναντί του, πάει καὶ τὸν ῥίχνει ἀμέσως στὴ φυλακή. Τί **ἀπάνθρωπη διαγωγή!** ὁ βασιλιᾶς τοῦ χάρισε δισεκατομμύρια, κι αὐτὸς δὲν χαρίζει οὔτε ἕνα μεροκάματο.

Ὁ ἄσπλαχνος δοῦλος ὅμως δὲν μένει ἀτιμώρητος. Ὁ ἀφέντης, ποὺ μαθαίνει τὴ σκληροκαρδία του, τὸν καλεῖ καὶ τοῦ λέει αὐστηρᾶ· Πονηρὲ δοῦλε, σοῦ ἔδειξα τόση συμπάθεια· δὲν ἔπρεπε νὰ συμπαθήσης κ' ἐσὺ τὸν ἀδελφό σου; **Ἀποδείχθηκες ἀνάξιος**, γι' αὐτὸ ἀνακαλῶ τὴ δωρεά· θὰ πᾶς στὴ φυλακὴ ὡσπου νὰ ἐξοφλήσης ὅλο τὸ χρέος σου!

Τὸ ἴδιο, λοιπόν, θὰ πάθουμε καὶ ὅλοι ὅσοι δὲν συγχωροῦμε τοὺς ἀδελφούς μας.

* * *

᾽Ω, ἀγαπητοί μου, πόσο τὸ **μῖσος** ἔχει ῥιζώσει στὶς ψυχές μας! Γιὰ μηδαμινὰ πράγματα κηρύττουμε πόλεμο κατὰ τοῦ πλησίον. Γιὰ ἀνάξιες λόγου ἀφορμὲς διακόπτουμε σχέσεις· γιὰ τὸν μᾶς ἔδωσαν σημασία, δὲν μᾶς πρόσεξαν, δὲν μᾶς τίμησαν ὅπως περιμέναμε, δὲν μᾶς μίλησαν εὐγενικὰ κ.λπ.. Κι ἀμέσως τοὺς κάνουμε ἐχθρούς, δὲν τοὺς μιλάμε, τοὺς μισοῦμε, τοὺς κατηγοροῦμε... Τὸ μῖσος σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις εἶνε τόσο, ὥστε ἀκόμα καὶ στὸ τέλος τῆς ζωῆς, σὲ παραμονές θανάτου, δὲν συμφιλώνονται, δὲν συγχωροῦνται.

Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ τὸ **συμφέρον** μας, οὔτε τὸ ἐπίγειο οὔτε τὸ οὐράνιο.

Τὸ ἐπίγειο, διότι αὐτὸς ποὺ μισεῖ ζῆ μιὰ ταραγμένη ζωή. Ἔχει διαρκῶς τρικυμία στὴν ψυχή. Σκορπιοὶ τύψεων κεντοῦν τὴ συνείδησί του. Ἔχει χάσει τὴν εἰρήνη καὶ γαλήνη του.

Ἀλλὰ καὶ τὸ **οὐράνιο**. Διότι, ὅπως εἶδαμε στὴν παραβολή, ὁ Θεὸς τὸν κρίνει ἀνάξιο τοῦ ἐλέους. Ἀνθρώπε, φωνάζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Θεὸς σοῦ χαρίζει ἕναν ὠκεανὸ ἀγάπης, κ' ἐσὺ δὲν παραδειγματίζεσαι νὰ χαρίσης οὔτε μιὰ σταγόνα συμπαθείας; Ἀποκλείεις λοιπὸν τὸν ἑαυτὸ σου ἀπὸ τὸ μέγα ἔλεός του.

Ὅταν ἡ **μνησικακία** φωλιάσῃ στὸν ἄνθρωπο, εἶνε βαρεῖα ἀρρώστια τῆς ψυχῆς, φοβερὸ καρκίνωμα. Ὁ μνησικάκος εἶνε ἀξιολύπητος.

Ἄν θέλουμε νὰ λάβουμε ἀπ' τὸ Θεὸ τὴ συγχώρησι τῶν ἁμαρτημάτων μας καὶ νὰ βροῦμε τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μας, νὰ συγχωροῦμε κ' ἑμεῖς ὅσους τυχὸν μᾶς ἔφταιξαν. Ἄς φροντίσουμε, ἢ ψυχὴ μας νὰ γίνῃ **περιβόλι τῆς ἀγάπης**. Νὰ ξερριζώσουμε τὸ ἀγκάθι τοῦ μίσους ποὺ ματώνει τὴν καρδιά. Νὰ γίνουμε τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅμοια μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2406	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 12 Σεπτεμβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Νὰ πετάξουμε ψηλά!

«Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἰω. 3,13)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο. Δὲν ἄρκει ὅμως νὰ τ' ἀκούη κανεὶς, πρέπει καὶ νὰ τὸ ἐννοῇ. Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε ἕνας **διάλογος**, τμῆμα μᾶλλον ἐνὸς διαλόγου, ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς **ἐν καιρῷ νυκτὸς** μετὰ τὸν **Νικόδημο**, ἐκεῖνον ποὺ ἀξιῶθηκε ἔπειτα μαζί μετὰ τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας νὰ κηδεύσουν τὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου. Οἱ φιλόσοφοι θαυμάζουν τοὺς διαλόγους ποὺ ἔκανε ὁ Σωκράτης· ἀλλὰ τί εἶνε οἱ διάλογοι ἐκείνου καὶ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου φιλοσόφου μπροστὰ στὸν διάλογο αὐτόν!

Τὸ **θέμα** τοῦ διαλόγου δὲν εἶνε γήινο, εἶνε οὐράνιο, ὑπερφυσικό· εἶνε ἡ ἀναγέννησις, ζήτημα ποὺ ἔχει νὰ κάνη μετὰ κάθε ψυχῆ.

Ἀναγέννησις! Ποιὸς –καὶ σήμερα, μετὰ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια Εὐαγγελίου– σκέπτεται τὴν ἀναγέννησι; Ἄν σᾶς μιλήσω γιὰ φουτ-μπῶλ, γιὰ φίλμς κ.λπ., θὰ τεντώσετε τ' αὐτιά· ἂν ὅμως σᾶς πῶ γιὰ ἀναγέννησι, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὄχι ἐγὼ ἀλλ' ὁποιοῦδήποτε, ὅσο καλὰ καὶ ἂν χειριστῆ τὸ θέμα, καὶ Χρυσόστομος καὶ Βασίλειος νὰ 'νε, καὶ ἄγγελος ἀπὸ τὰ οὐράνια νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, θὰ χασμουριέστε· ἄλλα εἶνε τὰ ἐνδιαφέροντά σας. Τὸ νὰ μιλήσῃ κάποιος σήμερα περὶ ἀναγεννήσεως εἶνε σὰν νὰ μιλήῃ κινέζικα.

Ἔτσι ἐνιωθε καὶ ὁ **Νικόδημος**. Ἄνοιξε μαζί του ὁ Χριστὸς διάλογο περὶ ἀναγεννήσεως, κι αὐτὸς **δὲν καταλάβαινε τίποτε**. Τοῦ εἶχε πεῖ –Νικόδημε, πρέπει νὰ ἀναγεννηθοῦμε, νὰ ξαναγεννηθοῦμε. Κι ὁ Νικόδημος ἀπήντησε· –Μὰ πῶς, Κύριε, θὰ γίνῃ αὐτό; εἶνε δυνατὸν ἕνας γέρος ὅπως ἐγὼ νὰ ξαναμπῆ στὴν κοιλία τῆς μάνας μου καὶ νὰ ξαναγεννηθῆ; (βλ. Ἰω. 3,3-4).

Δὲν μποροῦσε τότε νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἔπρεπε νὰ θυσιασθῆ ὁ Χριστὸς, νὰ χύσῃ τὸ τίμιο αἷμα του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ν' ἀνεβῆ στοὺς οὐρανοὺς, νὰ ἔλθῃ Πνεῦμα ἅγιο, καὶ τότε νὰ φωτισθῆ

ὁ νοῦς. Διότι, ἂν δὲν ἔλθῃ Πνεῦμα ἅγιο, δὲν πᾶν νὰ ῥχεσαι στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ ψάλλουν οἱ καλύτεροι ψάλτες καὶ νὰ λειτουργῇ εὐλαβέστατος ἱερεὺς, δὲν πᾶν νὰ κατεβοῦν τὰ οὐράνια στὴ γῆ; τίποτα· ἐσὺ σκοτάδι θὰ ἔχῃς. **Ἐχομε ἀνάγκη ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιο**. Καὶ οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ εἶνε χωρὶς Πνεῦμα ἅγιο. Γι' αὐτὸ τὰ θέματα αὐτὰ φαίνονται σὰν κινέζικα.

Τί ἐννοοῦσε λοιπὸν ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου; Ὑπάρχουν δύο κοιλιές, κι ὁ **ἄνθρωπος γεννιέται δύο φορές**. Ἡ μία κοιλία εἶνε ἡ κοιλία τῆς μάνας μας, ἀπ' τὴν ὁποία βγήκαμε καὶ εἶδαμε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἡ ἄλλη εἶνε κοιλία πνευματική· εἶνε ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα, τὰ Ἰορδάνεια ῥεῖθρα τοῦ βαπτίσματος. Ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μάνας μας βγαίνουμε παιδιὰ τῆς γῆς, μυρίζουμε χωματίλα λόγῳ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὁ ψαλμωδὸς λέει· «ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με (=με συνέλαβε στὴ μήτρα καὶ με γέννησε) ἡ μήτηρ μου» (Ψαλμ. 50,7). Ἀπὸ τὴν ἱερὰ κολυμβήθρα, ποὺ εἶνε σὰν κοιλία, γεννιῶνται ὅλοι οἱ πιστοί. Ἀπὸ ἐκεῖ γεννήθηκες κ' ἐσύ. Καὶ μετὰ τὸ ἅγιο βάπτισμα δὲν εἶσαι πλέον παιδί τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα· εἶσαι παιδί τῆς Ἐκκλησίας, πρίγκιπας τοῦ οὐρανοῦ· ἔχεις χάρι καὶ αἴγλη πνευματική, εὐωδιάζεις τὴν ὁσμὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Αὐτὰ ἐννοοῦσε ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὁ Νικόδημος δὲν καταλάβαινε. **Τὸ μάθημα ἦταν δύσκολο**, ὅπως εἶνε δύσκολο σ' ἕνα μαθητῆ, ἐνῶ ἔχει ἀνάγκη νὰ μάθῃ πρῶτα τὸ ἀλφάβητο, ἐσὺ νὰ τοῦ διδάσκῃς ἄλγεβρα ἢ ἀνώτερα μαθηματικά. Ὁ Νικόδημος δὲν καταλάβαινε, γιατί ἐπρόκειτο γιὰ ἀλήθεια ὑπερφυσική, τὴν ὁποία δὲν ἐπινόησε ἄνθρωπος ἀλλὰ τὴν ἀπεκάλυψε ὁ Θεός.

Ἄλλο ἀνακάλυψις καὶ ἄλλο ἀποκάλυψις· ὑπάρχει διαφορά. Ποιά; **Ἀνακάλυψις** εἶνε κάτι, μιὰ ἀλήθεια - μιὰ πραγματικότητα, ποὺ βρίσκει ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ μόχθο καὶ τὴν ἐπιστήμη του.

Οί ἀλήθειες ὅμως καὶ πραγματικότητες ποὺ ὑπάρχουν στὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τις σκεφθῆ καὶ νὰ τις ἐπινοήσῃ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό, ὅσο κόπο καὶ ἂν κατέβαλλε. Αὐτὰ δὲν τ' ἀνακαλύψαμε ἐμεῖς· εἶνε **ἀποκάλυψις**, τὰ φανέρωσε δηλαδὴ ὁ Θεός. Ἐκεῖνος μόνο τὰ γνωρίζει καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ πῆ. Ὁ Χριστὸς λοιπόν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχει τὸ θρόνο του στὸν οὐρανὸ ἀλλὰ κατέβηκε ἀπὸ ἐκεῖ στὴ γῆ, ἐπειδὴ ὡς Θεὸς κατέχει τις οὐράνιες πραγματικότητες, αὐτὸς μόνο μπορεῖ νὰ μᾶς τις φανερώσῃ. Αὐτὸ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· «*Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ*» (Ἰω. 3,13).

–«*Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν*»; **κανένας δὲν ἀναβέβηκε στὸν οὐρανόν**; Μπᾶ, θὰ πῆ κάποιος, ἐδῶ τὸ Εὐαγγέλιο διαψεύδεται. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἴσχυε «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*» ποὺ λέτε σεῖς οἱ παπαῶδες· ἀλλὰ σήμερα, ποὺ κοντεύουμε νὰ ἔχουμε ἀεροδρόμια στὸ διάστημα, πῶς λέτε «*Κανείς δὲν ἀνέβηκε στὸν οὐρανόν*»; Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε;

✓ Πρῶτον. Ἄνθρωπε **ὑπερήφανε, τί καυχᾶσαι**; Ἐπειδὴ βγήκες λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ γῆ, νομίζεις ὅτι ἔφτασες καὶ στὰ ἄστρα; Ξέρεις πῶς μοιάζεις; Σὰν νὰ βγῆ ἓνα μυρμηγκάκι ἀπὸ τὴ φωλιά, νὰ κἀν ἓνα περίπατο, καὶ μετὰ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι γύρισε καὶ γνώρισε ὅλη τὴ γῆ. Ἔτσι εἴμαστε κ' ἐμεῖς παρ' ὅλη τὴν ἐπιστήμη μας· **μυρμηγκάκια μπροστὰ στὸ ἀπέραντο σύμπαν**, ποὺ γιὰ νὰ τὸ διατρέξῃ κανεὶς θὰ ἔπρεπε νὰ ζήσῃ ἑκατομμύρια χρόνια καὶ νὰ τρέχῃ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός. Τί καυχᾶσαι λοιπόν;

✓ Δεύτερον. Ὅταν πολλοὶ διαβάζουν ἐδῶ γιὰ «**οὐρανόν**», καταλαβαίνουν λάθος· καὶ ἰσχύει γι' αὐτοὺς ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ἄλλοτε ὁ Χριστός, «*Πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφάς*» (Ματθ. 22,29). Ὅταν ἡ Γραφὴ λέῃ «*οὐρανός*», ἐννοεῖ **τριῶν εἰδῶν οὐρανοῦς**. • Πρῶτος «*οὐρανός*» εἶνε ἡ γήινη ἀτμόσφαιρα (μὲ τὰ σύννεφα, τὶς ἀστραπές, τὶς βροχές, τοὺς ἀνέμους κ.τ.λ.). • Δεύτερος «*οὐρανός*», σὲ ἄλλα χωρία, πάνω ἀπὸ τὴ γήινη ἀτμόσφαιρα ἐννοεῖται ὁ ἀστερώδης οὐράνιος θόλος (μὲ τὰ ἄστρα, τὴ σελήνη, τὰ πλανητικὰ συστήματα, τοὺς γαλαξίους, κ.τ.λ.). • Καὶ τρίτος οὐρανός, παραπάνω ἀπ' ὅλο τὸ ὑλικὸ σύμπαν, εἶνε ὁ ἄυλος πλέον κόσμος, χωρὶς οὔτε γραμμᾶριο ὕλης, ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων· ἐδῶ εἶνε ζήτημα πίστεως, ἂν θέλῃς πιστεύεις. Πάνω δηλαδὴ ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίους εἶνε οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι· ὑπεράνω αὐτῶν εἶνε ἡ Παναγία, ἡ βασίλισσα τῶν οὐρανῶν, ἡ Παντάνασσα τῶν αὐλῶν καθαρῶτά-

των πνευμάτων· καὶ τέλος ὑπεράνω ὅλων ἡ ἁγία Τριάς, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ ἅγιο Πνεῦμα, ἡ τρισήλιος Θεότης ποὺ φωτίζει τὸν κόσμο.

Αὐτοὺς τοὺς οὐρανοὺς ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς ὅταν λέῃ σήμερα ὅτι «*Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν*». Αὐτοὺς ἐννοεῖ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ὁμιλεῖ περὶ «*τρίτου οὐρανοῦ*» (Β' Κορ. 12,2). Αὐτοὺς ἐννοοῦμε κ' ἐμεῖς ὅταν λέμε «*Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...*» (Ματθ. 6,9). Καὶ τέτοιους «*καινοὺς οὐρανοὺς*» μετὰ τὴν ἀνακαίνισι τοῦ σύμπαντος «*προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ*» (Β' Πέτρ. 3,13).

* * *

Τὸ συμπέρασμα ποῖο εἶνε, ἀγαπητοί μου; ✓ Πρῶτον. **Μὴν κλαίτε τοὺς νεκρούς**. Μὴν εἴστε ἄπιστοι. Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει γῆ, φεγγάρι, ἥλιος καὶ ἄστρα, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ, μακαρία καὶ αἰωνία, ζωὴ τῶν ἀθανάτων πνευμάτων· ἐκεῖ ποὺ εἶνε ἡ Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι, ἐκεῖ ποὺ ζοῦν οἱ γονεῖς μας, οἱ ψυχῆς ὅλων τῶν προσφιλῶν μας. Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι τώρα πατᾶς στὴ γῆ, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὁ Χριστὸς σοῦ ἀνοίγει πόρτα γιὰ νὰ βρεθῆς ἐκεῖ, στὴ χώρα τῶν ζώντων.

✓ Καὶ δεύτερον· «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας!**» (θ. Λειτ.). Ὁ ἄνθρωπος εἶνε βαρὺς, πολὺ βαρὺς, καὶ δυσκολεύεται νὰ ὑψωθῆ πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Καὶ οἱ πύραυλοι εἶνε βαρεῖς, ζυγίζουν πολλοὺς τόννους, ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ τοὺς κινήσουν· ἔρχεται ὅμως ἡ ὠστικὴ ἐνέργεια μιᾶς ἐκρήξεως καὶ κάνει τὸν πύραυλο νὰ πετᾷ σὰν τὸ πουλί. Ἔ, λοιπόν, ἔτσι εἴμαστε κ' ἐμεῖς· βαρεῖς καὶ δυσκίνητοι καὶ **χρειαζόμεστε μιὰ δύναμι** νὰ μᾶς πετάξῃ ψηλά.

Δός μας, Χριστέ, τὴ δύναμι ν' ἀπαγκιστρωθοῦμε ἀπὸ τὰ πάθη (τὴ δόξα, τὸ χρῆμα, τὴ σάρκα, τὴν ἁμαρτία ἐν γένει)· δός μας, Χριστέ, φτερὰ νὰ πετάξουμε ψηλά, νὰ πλησιάσουμε ἐκεῖ ποὺ ψάλλουν τὸ «*ἀλληλουῖα*»!

Ποιά εἶνε ἡ δύναμις αὐτή; Ὁ **σταυρὸς τοῦ Κυρίου!** Αὐτὸς παίρνει τὸν ἁμαρτωλό, τὸν ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμά, τὸν ὠθεῖ ἰσχυρὰ καὶ τὸν **ὑψώνει ψηλά**. Ὅποιος πιστεύει, προσεύχεται θερμὰ, μελετᾷ τὸ Εὐαγγέλιο, μεταλαμβάνει τὰ θεῖα μυστήρια, λατρεύει στὸ ναὸ ὄχι τυπικὰ ἀλλὰ «*ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ*» (Ἰω. 4,24), αὐτὸς δὲν πατάει στὴ γῆ, ἀκούει τὸ «*ἀλληλουῖα*». Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια οἱ πιστοὶ στὴν θεῖα λειτουργία μαζὶ μὲ τὸν παπᾶ –δὲν εἶνε ψέμα–, ἄκουγαν φωνῆς ἀγγελικῆς.

Εἴθε ἡ **ζωὴ μας νὰ γίνῃ ἓνα «ἀλληλουῖα»**, εἴθε τὸ «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» νὰ γίνῃ καὶ γιὰ ἐμᾶς μιὰ πραγματικότητα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2408

Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Μάρκ. 8,34 – 9,1)
19 Σεπτεμβρίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὑπαρξι καὶ ἀξία τῆς ψυχῆς

«Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8,36)

Θὰ σᾶς μιλήσω, ἀγαπητοί μου, πολὺ ἀπλᾶ. **Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια** οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν τὰ μέσα καὶ τὶς εὐκολίες πού ἔχουμε σήμερα ἐμεῖς, πού ζοῦμε στὸν αἰῶνα πού λέγεται τεχνολογικός. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια δὲν εἶχαν π.χ. ἠλεκτρικὸ ρεύμα· μετὰ ἀπὸ τὰ δαδιὰ τῶν πρωτογόνων φωτίζονταν τὴ νύχτα μὲ λυχνάρια καὶ κεριά. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια δὲν εἶχαν ψυγεῖα, γιὰ νὰ συντηροῦν τὶς τροφές, ἀλλὰ φρόντιζαν νὰ τὶς κρατοῦν σὲ μέρη δροσερά. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια δὲν εἶχαν τὰ σημερινὰ ταχύτατα μέσα συγκοινωνίας (αὐτοκίνητα, ἀτμόπλοια, σιδηροδρόμους, ἀεροπλάνα κ.λπ.)· ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ τὰ γαῖδουράκια, μετακινοῦνταν μὲ κάρρα καὶ ἄμαξες πού ἔσερναν ἄλογα, καὶ στὴ θάλασσα μὲ βάρκες καὶ ἰστιοφόρα πλοῖα. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἡ ἐπικοινωνία γινόταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἢ μὲ γράμματα πού μετέφεραν ταχυδρόμοι. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἡ ἐνημέρωσι τοῦ κοινοῦ γινόταν μὲ ἀναρτήσεις σὲ πίνακες ἀνακοινώσεων καὶ μὲ ντελάληδες πού διαλαλοῦσαν μηνύματα ἢ διαταγές. Δὲν εἶχαν τότε οὔτε τηλέφωνα, οὔτε ραδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις γιὰ ν' ἀκοῦνε καὶ νὰ μαθαίνουν τὰ νέα τοῦ κόσμου· τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἦταν φτωχοί, ρακένδυτοι, πεινασμένοι· κατοικοῦσαν σὲ ταπεινὰ σπιτάκια καὶ σὲ καλύβες ἀπέριττες.

Παρ' ὅλα ὁμως αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, πρὶν ἀπὸ διακόσα - τριακόσα χρόνια, εἶχαν ἕνα μεγαλεῖο· μεγαλεῖο πού δὲν τὸ ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα. Ποιό ἦταν τὸ μεγαλεῖο τους· **πίστευαν, πίστευαν βαθειὰ στὸ Θεό**, καὶ γι' αὐτὸ πού πίστευαν δάκρυζαν. Ἐμπαιναν στὴν ἐκκλησία κι ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια καταύσσονταν, γονάτιζαν, ἔκλαιγαν.

(Συγγνώμη. **Εἶδατε σήμερα κανέναν ἀπὸ μᾶς νὰ κλάψῃ;** Ἐκεῖνοι ἔκλαιγαν, ὅπως τώρα κλαῖνε στὴ Ῥωσία, στὴν πρώην ἄθρη χώρα· ὅταν

βγαίνουν τὰ ἅγια οἱ Ῥῶσοι συγκινοῦνται. Ἐμεῖς; ὁ ἕνας κοιτάζει τὸ ρολόι του, ὁ ἄλλος χαζεύει, ὁ ἄλλος κουβεντιάσει... Ἐπανέρχομαι.)

Οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι πίστευαν στὸ Θεό. **Τί πίστευαν;** Ὅτι ὑπάρχει Θεός, ἀφέντης ὅλων, πού ἔφτειαξε τὸν κόσμο· πίστευαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει μεγάλο προορισμό, **ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη**· πίστευαν, ὅτι θὰ γίνῃ κρίσις παγκόσμια καὶ θὰ δώσουμε λόγο γιὰ τὰ ἔργα μας· πίστευαν ὅτι ὑπάρχει παράδεισος καὶ κόλασι.

Καί, σύμφωνα μὲ τὴν ἀγνή πίστι τους, **ἀστραφτε καὶ ἡ ζωὴ τους**. Ψέματα δὲν ἔλεγαν, σὲ δικαστήρια δὲν πήγαιναν, χέρι δὲν ἔβαζαν ἐπάνω στὸ Εὐαγγέλιο νὰ ὀρκιστοῦν, εἶχαν ἀγάπη μεταξύ τους, στὶς οἰκογένειες τὰ ἀντρόγυνα εἶχαν πιστότητα, δὲν ἀπατοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, πορνεία καὶ μοιχεία δὲν ἀκουγόταν. Τὸ διαζύγιο ἦταν ἀγνωστο· ἐπὶ τριακόσα χρόνια δὲν ὑπῆρχε διαζύγιο, μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθράφτη χῶριζε τὸ ἀντρόγυνο. Προσεύχονταν, νήστευαν, ζοῦσαν σὰν ἄγγελοι.

Ἐώρταζαν καὶ τιμοῦσαν τὶς ἅγιες ἡμέρες. Κι ὅταν ἀντάμωναν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο σὲ ἐορτές, δὲν ἔλεγαν «χρόνια πολλὰ» –τί νὰ τὰ κάνης τὰ χρόνια τὰ πολλὰ μέσα στὴν ἁμαρτία καὶ στὴ ραθυμία;–, ἀλλὰ τί ἔλεγαν· **«καλὴ ψυχὴ»**, **«καλὸν παράδεισο»!** Τ' ἀκοῦτε ποτὲ σήμερα αὐτά; Σβήσανε πλέον.

Ἐκεῖνοι πίστευαν. Τώρα οἱ σημερινοί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος μας, παρ' ὅλα τὰ μέσα καὶ τὶς εὐκολίες πού ἔχουν, δὲν πιστεύουν. Ἡ **ἀπιστία** πῆρε μεγάλες διαστάσεις. Ζήτημα σήμερα μέσα στοὺς ἑκατὸ νὰ πιστεῦῃ ἕνας μὲ τὴν καρδιά του. Καὶ ποιὰ ἡ αἰτία; **ἀπὸ ποῦ ἄρχισε** ἡ ἀπιστία; «Τὸ ψάρι», λέει ἡ παροιμία, «βρωμάει ἀπ' τὸ κεφάλι»· καὶ ἡ κοινωνία βρώμισε ἀπὸ τοὺς μεγάλους. Τὸ κακὸ ἄρχισε ἀπὸ τοὺς «γραμματισμένους», ἀπὸ αὐτοὺς πού πᾶνε στὰ πανεπιστήμια καὶ μαθαίνουν λίγα

κολλυβογράμματα –ὄχι γράμματα–, καὶ φουσκώνουν σὰν τοὺς γάλλους καὶ γίνονται ἀερόστατα ἀπὸ ἐγωισμό καὶ ὑπερηφάνεια· αὐτοὶ δίδαξαν στὸ λαὸ μας τὴν ἀπιστία καὶ ἀθεία.

Θέλετε ἓνα παράδειγμα; Ἐδῶ κοντὰ σ' ἓνα χωριὸ ζοῦσε μιὰ **γριά**· ἦταν ἐνενήντα χρονῶν, ἄρρωστη στὸ κρεβάτι καὶ πλησίαζε νὰ πεθάνη. Ὁ καλὸς παπᾶς πῆγε νὰ τὴ δῆ. –Γερόντισσα, τί κάνεις; –Νά, πεθαίνω. –Ἐτοιμάστηκες γιὰ τὸ ταξίδι; θέλεις νὰ ἐξομολογηθῆς, νὰ πῆς τὰ κρίματά σου, νὰ μεταλάβης; (εἶχε χρόνια νὰ ἐξομολογηθῆ καὶ νὰ κοινωνήσῃ). Κ' ἐκείνη; Γέλασε ἡ γριά. –Ἄ, παπᾶ, εἶπε, **κάποτε τὰ πιστευα κ' ἐγὼ αὐτά, τώρα πιά ὄχι**. –Γιατί, γιαγιά; –Ἐχῶ ἓναν ἐγγονὸ πού πάει στὸ πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης, σπουδάζει γιατρός, κι αὐτὸς μοῦ εἶπε· Γιαγιά, αὐτά, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ἄγγελοι, Παναγιά, ἄλλη ζωὴ, εἶνε ψέματα... Καὶ ἡ γριά ἄκουσε τὸν ἐγγονὸ τῆς.

Ψέματα λοιπὸν εἶνε; Ὅχι δὲν εἶνε ψέματα. **Ἡ πίστι μας εἶνε ἀληθινή**. Καμμιά θρησκεία δὲν ἔχει τὶς ἀλήθειες, τὰ μυστήρια, τὰ θαύματα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Εἶνε ζωντανὴ - ὀλοζώντανη πίστι, πού δὲν μποροῦν ὄλοι οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως νὰ τὴν ξερριζώσουν ἀπὸ τὶς καρδιές. Καὶ ἂν ὁ φοιτητῆς εἶπε πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός, μεγάλοι σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν καὶ ὁμολογοῦν καὶ λατρεύουν τὸ Χριστό, καὶ λένε *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42). **Ἐχουμε ἀποδείξεις**, πού καμμιά θρησκεία δὲν ἔχει. Ἄν μπορῆς νὰ μετρήσῃς τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, θὰ μπορέσῃς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀποδείξεις καὶ τὰ θαύματα τῆς πίστεώς μας.

Ἄλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποιὸ εἶνε; Πιστεύουμε – **γιατί πιστεύουμε**; Πιστεύουμε, διότι τὰ διδάγματα τῆς πίστεώς μας τὰ εἶπε ἓνας πού ποτέ δὲν εἶπε ψέμα, πού μαρτύρησε γιὰ τὴν ἀλήθεια, πού περνοῦν οἱ αἰῶνες καὶ ὅσα εἶπε βγῆκαν - βγαίνουν - καὶ θὰ βγοῦν μέχρι τέλους ἀληθινά. Τὰ εἶπε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος. Κι ὁ οὐρανὸς ν' ἀλλάξῃ, καὶ τὰ ποτάμια νὰ ξεραθοῦν, καὶ τὰ δέντρα νὰ μαραθοῦν, καὶ τὰ πάντα νὰ γίνουν ἄνω - κάτω, τὰ λόγια του θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν. Ὁ ἥλιος θὰ σβῆσῃ μιὰ μέρα, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ θὰ μένουν αἰώνια (βλ. Ματθ. 24,35). **Τὸ εἶπε ὁ Χριστός; αὐτὸ φτάνει γιὰ μᾶς**· ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλη βεβαίωσι. Μπροστὰ στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὅλα τὰ θεωρούμενα μεγάλα πρόσωπα εἶνε μηδέν, πελώρια μηδενικά.

* * *

Τὸ εἶπε ὁ Χριστός. **Τί εἶπε**; Νά, σήμερα στὸ

Ἀπομνημονευμένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου Σιταριᾶς - Φλωρίνης τὴν 15-9-1985 πρωὶ μὲ ἐλαφρῶς νέο τίτλο. Καταγραφή καὶ ἐλάχιστη σύντμησις 14-8-2021.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σὺλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

εὐαγγέλιο μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε ἓνα λόγο πού δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὸν ζυγίσουμε. Τ' ἀκούσαμε. Τὸ προσέξαμε ἄραγε; Εἶπε· *«Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»* (Μάρκ. 8,36). Ὅμιλεῖ περὶ ψυχῆς· λέει, ὅτι **ὑπάρχει ψυχὴ πού εἶνε ἀθάνατη καὶ αἰώνια**.

Μὲ ἀπλᾶ λόγια. Ὑποθέστε, ὅτι ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος πού ἔχει ἄφθονα πλοῦτη, ὅτι ἔχει χρῆμα σὲ ὅλα τὰ νομίσματα (λίρες, ρούβλια, δολλάρια, μάρκα)· ὑποθέστε ὅτι αὐτὸς κατέχει ὅλο τὸ χρυσάφι, ὅτι ἔχει συγκεντρώσει στὰ χέρια του ὅλα τὰ διαμάντια καὶ τοὺς πολύτιμους λίθους, ὅτι ἔχει ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς· ὑποθέστε ὅτι αὐτὸς ἐξουσιάζει ὅλο τὸν πλανήτη μας, ὅτι κατέκτησε καὶ ὑπέταξε ὅλη τὴν οἰκουμένη· ὑποθέστε ὅτι εἶνε σὰν τὸ μέγα Ἀλέξανδρο, σὰν τὸ Σολομῶντα, σὰν τὸν Κροῖσσο ἢ ἄλλους πλουσίους. Ὑποθέστε δηλαδὴ ὅτι αὐτὸς τὰ ἔχει ὅλα, ἀλλά... ἔχασε ὁμως τὴν ψυχὴ του! Τί λέτε, ἂν δώσῃ ὅλα αὐτὰ πού κατέχει, μπορεῖ νὰ κερδίσῃ τὴν ψυχὴ του; Ὅχι! ἀπαντᾷ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Δὲν ὑπάρχει *«ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς»* (ἔ.ἀ. 8,36-37)· τόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἀξία τῆς. **Ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς εἶνε ἀνυπολόγιστη**.

Αὐτὰ λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, διδάσκει τὸ εὐαγγέλιο. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς νὰ πιστεύουμε. Καὶ κλειστε τ' αὐτιά σας, μὴν ἀκοῦτε κάτι ἡμιμαθεῖς πού μιλᾶνε σὰν ἄθεοι. Ξέρετε ὅτι δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα ἡ παιδεία ἔχει ὑποβαθμισθῆ ἄρκετά, ξέφτισε. Δὲν μελετοῦν τὰ παιδιὰ, δὲν σπουδάζουν, δὲν κατέχουν τὴν ἀληθινὴ ἐπιστήμη, ἔχουν ἄλλα ἐνδιαφέροντα· εἶνε μιὰ κατάρα αὐτῆ. **Μὴν παρασύρεστε** λοιπὸν.

Νὰ πιστεύετε, ὅπως οἱ πατέρες μας, ὅπως οἱ γενεές γενεῶν τῶν προγόνων μας. Καὶ ἂν συμβῆ μέσ' στὸ σπίτι νὰ μὴν πιστεῦῃ ὁ ἄντρας σου ἢ τὰ παιδιὰ σου, ἐσὺ νὰ πιστεῦῃς. Καὶ ἂν μέσ' στὸ χωριὸ ἔρθῃ ὥρα κατηραμένη, πού νὰ μὴν πιστεύουν ὄλοι καὶ μείνης ἓνας, τότε καὶ ἓνας, ἓνας ἂν μείνης, μὴ φοβᾶσαι. Δὲν θὰ νικήσουν οἱ πολλοί, θὰ νικήσῃ ὁ Ἕνας, ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Καὶ ἂν ἀκόμα στὸ ντουιᾶ ὀλόκληρο γονατίσουν ὄλοι καὶ πιστέψουν στὸν διάβολο καὶ προσκυνήσουν τὸν ἑσφόρο, **ἓνας νὰ μείνης στὸν πλανήτη, ἐσὺ νὰ ἐξακολουθῆς νὰ πιστεῦῃς**.

Ἡ πίστις θὰ νικήσῃ, ἡ πίστις θὰ κυριαρχήσῃ. **Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ** εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1106²	Μετάστασις ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Κυριακὴ 26 Σεπτεμβρίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. 4,8,16)

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής, ὁ «ἠγαπημένος» μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐορτάζει, ἀγαπητοί μου, τρεῖς φορές τὸ χρόνο· στὶς 8 Μαΐου, στὶς 30 Ἰουνίου μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, καὶ σήμερα 26 Σεπτεμβρίου. Σήμερα ἡ ἀγία ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὸ **θάνατό** του.

–Τὸ θάνατο ἐορτάζουμε;...

Ναί· ἀλλὰ δὲν λέγεταί θάνατος. Σήμερα, ἂν πιάσετε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, ὁ θάνατος ὀνομάζεται «**μετάστασις**». Ὅπως κάθε ἄνθρωπος, ἔτσι καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος. Ἦταν νέος, ὁ πιὸ νέος μέσα στὴν ὁμάδα τῶν ἀγίων ἀποστόλων, ὅταν ἀκολούθησε τὸ Χριστό. Ἐπειτα γέρασε· ἔφτασε τὰ 100-105 χρόνια, ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του. Καὶ σὰν σήμερα κοιμήθηκε· ἄγγελοι πῆραν τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν οὐρανό. Τὴν κοίμησι λοιπὸν καὶ μετάστασί του ἐορτάζουμε.

Ὁ θάνατος γιὰ ὅποιον δὲν πιστεύει εἶνε τὸ πιὸ τρομερό. Μὰ ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό μὲ τὴν καρδιά του δὲν τὸν φοβάται. Εἶνε ἀπλῶς ἓνα ἐπεισόδιο στὴ ζωὴ, μία πόρτα ποὺ ἀνοίγει γιὰ νὰ φύγῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο καὶ νὰ πάῃ σ' ἓναν ἄλλο κόσμο.

Δυὸ τάφος θ' ἀλλάξουμε. Ὁ πρῶτος εἶνε ἡ κοιλιὰ τῆς μάνας μας. Σὰν τάφος μοιάζει. Ἐκεῖ τὸ ἔμβρυο μένει κλεισμένο ἐννιά μῆνες, μέσα σὲ αἷματα καὶ ἀκαθαρσίες, καὶ μετὰ βγαίνει ἔξω. Ὁ ἄλλος τάφος εἶνε τὸ χῶμα τῆς γῆς. Ἐκεῖ θὰ μείνουμε πλέον ὄχι ἐννιά μῆνες, ἀλλὰ χρόνια. Ὅπως βγήκαμε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μας καὶ εἶδαμε τὸν ἥλιο, ἔτσι θὰ βγοῦμε καὶ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς γῆς ἔνδοξοι καὶ ὠραῖοι. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας· ὅτι ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό, «*κὰν ἀποθάνῃ, ζήσεται*» (Ἰω. 11,26).

Ναί· ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν παράδεισο, ὅπου εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης, πρέπει **νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς ὅπως ἐκεῖνος**.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀγαποῦσε τὸ Θεό. Ὅλο περὶ ἀγάπης μιλοῦσε. Ἄν διαβάσουμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τίς τρεῖς καθολικὲς Ἐπιστολές του, θὰ δοῦμε, ὅτι μιὰ λέξι ποὺ συχνὰ ἀναφέρει εἶνε ἡ **ἀγάπη**. Καὶ ἔδωσε τὸν πιὸ ὠραῖο ὀρισμὸ ὅταν εἶπε· «Ὁ Θεὸς ἀγάπη, ἐστίν» (Α' Ἰω. 4,8,16).

Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη. Τό ἔχουμε καταλάβει αὐτό, ἀγαπητοί μου; Θὰ προσπαθήσω μὲ ἀπλᾶ λόγια νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω.

Ὁ Θεὸς **ἔκανε τὸν ἄνθρωπο** ἀπὸ ἀγάπη, ὄχι ἀπὸ ἀνάγκη. Κι ὅταν τὸν δημιούργησε, δὲν τὸν ἔρριξε σ' ἓνα ξερονήσι ἢ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τόσα ἀστέρια ὅπου ἐπικρατεῖ νέκρα. **Τὸν ἔβαλε ἐδῶ στὴ Γῆ**, σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη, ὅπου ὑπάρχουν ὅλα τ' ἀγαθὰ ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσει. Διότι μόνο ἐδῶ, τὸ τονίζω, ὑπάρχουν ὅλα τὰ ὠραῖα καὶ χρήσιμα πράγματα· ἐδῶ πνέει ἀεράκι ποὺ γεμίζει τὰ πνευμόνια σου· ἐδῶ τρέχουν νερὰ κρυστάλλινα· ἐδῶ φυτρώνει χορτὰρι, βλάστησι, δέντρα μὲ καρπούς· ἐδῶ ὑπάρχουν ποταμοί, λίμνες, θάλασσες· ἐδῶ ὑπάρχουν ζῶα στὴν ξηρὰ καὶ ψάρια στὰ νερά. Στὸ φεγγάρι δὲν φυσάει ἀέρας. Οἱ ἀστροναῦτες, ποὺ πῆγαν ἐκεῖ, ἦταν ἐφωδιασμένοι μὲ μπουκάλες ὀξυγόνο, ὅπως βάζουν οἱ γιατροὶ στοὺς ἀρρώστους. Στὴ σελήνη δὲν ὑπάρχει τίποτα· οὔτε μῆλο, οὔτε ἀχλάδι, οὔτε σταφύλι, οὔτε ντομάτα, οὔτε πουλάκι, οὔτε ἀρνάκι, οὔτε ποτάμι, οὔτε θάλασσα, οὔτε ψάρια... Ἐρημιά.

Ὅλα τὰ ὠραῖα τὰ ἔκανε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἂν μὲ ρωτήσετε, ποῖό ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ σπουδαῖο, εἶνε κάτι ἄλλο, ποὺ δυστυχῶς δὲν τὸ σκεπτόμαστε. Ποιό εἶν' αὐτό; Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐνδιαφέρθηκε νὰ μᾶς δώσῃ μόνο ἀγαθὰ, ἀλλὰ **μᾶς ἔδωσε ἀκόμα καὶ τὸν ἑαυτό του!** Πῶς, ἀγαπητά μου ἀδέρφια, νὰ σᾶς τὸ πῶ αὐτό γιὰ νὰ τὸ αἰσθανθῆτε; Ἄς μιλήσω παραβολικά.

Ἦταν, λέει, κάποτε ἓνας βασιλιάς ποὺ ἀ-

γαποῦσε τοὺς ὑπηκόους του. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἔφτανε στ' αὐτιά του ἡ ἀλήθεια, θέλησε νὰ δῆ ἀπὸ κοντὰ τὸν πόνο τους. Ἀλλὰ πῶς; Σκέφτηκε τὸ ἔξις. Πέταξε ἀπ' τὸ κεφάλι τὸ στέμμα, ἔβγαλε τὰ βασιλικά ρούχα, τὰ σπαθιά καὶ τὰ παράσημα, φόρεσε ρούχα ζητιάνου, καὶ ξυπόλητος μ' ἓνα ῥαβδί ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ τὸ βασίλειό του. Ποιὸς νὰ φανταστῆ, ὅτι αὐτὸς ποὺ ἔμπαινε στὰ σπίτια καὶ τὶς καλύβες κ' ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὰ ὄρφανὰ καὶ μιλοῦσε μὲ τὶς χῆρες καὶ σπὸγγιζε τὰ δάκρυά τους, ποιὸς νὰ φανταστῆ, ὅτι αὐτὸς **ὁ κουρελιάρης εἶνε ὁ βασιλιάς;** Κανεὶς δὲν τὸν γνῶριζε.

Ἔ, **αὐτὸ ἔκανε ὁ Χριστός.** Μὴ μιλάτε γιὰ βασιλιάδες τοῦ κόσμου· αὐτοὶ εἶνε ἓνα μηδὲν μπροστὰ στὸ Χριστό. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀφέντης καὶ βασιλεὺς τοῦ κόσμου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων· καὶ ἔκρυψε τὴ θεότητά του, κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ, περπάτησε ξυπόλητος καὶ ἔμεινε γυμνὸς πάνω στὸ σταυρό. Πόσοι ἀναγνώρισαν, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ φτωχὸ Ναζωραῖο ἦταν αὐτὸς ὁ Θεός;

Κατέβηκε λοιπὸν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο γιὰ νὰ μᾶς δῆ, νὰ μᾶς διδάξῃ τὰ ὠραιότερα λόγια, νὰ κάνῃ τὰ μεγαλύτερα θαύματα· κατέβηκε νὰ χύσῃ **τὸ τίμιο αἷμα του**, καὶ εἶπε· «*Λάβετε φάγετε...*» (Ματθ. 26,26. Μάρκ. 14,22. Α' Κορ. 11,24), «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*» (Ματθ. 26,27). Ὅταν λοιπὸν κοινωνᾶς –ἀν πιστεύῃς–, ἐνώνεσαι μὲ τὸ Θεό· ἀν δὲν πιστεύῃς, ποτέ σου νὰ μὴν πατήσης στὴν ἐκκλησιά. «*Ὅσοι πιστοί...*» (θ. λειτ.). Μπήκες στὴν ἐκκλησιά; – μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ λεφτά, γιὰ διαμάντια καὶ χρυσάφια, μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τὸν κόσμο. Ἔνα πρᾶγμα νὰ λέτε· νὰ μᾶς ἀξιῶνῃ ὁ Θεὸς ν' ἀνοίγουμε τὸ στόμα καὶ νὰ παίρνομε μέσα μας τὸν θεῖο μαργαρίτη. Γιατί εἶνε μαργαρίτης! Ὅσο ἀξίζει ἓνα ψίχουλο, δὲν ἀξίζει ὅλο τὸ σύμπαν. Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, μὴ εὐχῆ σᾶς δίνω· νὰ μὴν πεθάνετε ἀμετανόητοι καὶ ἀκοινωνῆτοι, νὰ μὴν κλείσετε τὰ μάτια χωρὶς τὸ μέγα ἐφόδιο, ἀλλ' ὅταν πλησιάσῃ ἡ τελευταία ὥρα, ν' ἀξιωθῆτε νὰ κοινωνήσετε. Ἔνας ἅγιος ἀνθρωπάκος στὴ Φλώρινα, κατάλαβε πῶς θὰ πεθάνῃ. Τὸν ἀγαποῦσαν τὰ παιδιὰ του. –Νὰ σὲ πᾶμε γιὰ γιατρὸ στὴν Ἑλβετία, νὰ σὲ πᾶμε στὸ Λονδίνο... –Ὅχι, παιδιὰ μου· φέρτε τὸν παπᾶ νὰ κοινωνήσω τὸ Χριστό· **ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ γιατρός, τὸ φάρμακο, τὰ πάντα!**... Κι ὅταν κοινωνήσῃ καὶ ἔβαλε τὸν μαργαρίτη στὴν καρδιά του, εἶπε· –Ἄς πεθάνω πιά, δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο...

* * *

Ἔμεῖς τί πρέπει νὰ κάνουμε, ἀγαπητοί μου; Μέσα ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς μας **νὰ λέμε**

«**εὐχαριστῶ**». Ἡ κοττούλα, μόλις πιῆ νερό, ὑψώνει τὸ κεφάλι, σὰν νὰ λήῃ στὸ Θεό· Σ' εὐχαριστῶ. Τὸ σκυλί, τοῦ πετᾶς ἓνα κόκκαλο, κ' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ, κουνάει τὴν οὐρά του, σὰν νὰ σοῦ λέῃ· Ἀφέντη, σ' εὐχαριστῶ. Τὰ ζῶα λοιπὸν λένε εὐχαριστῶ· ἐσὺ λὲς «Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ»; Τίποτα. Ἀχάριστε ἄνθρωπε! Κι ὄχι μόνο «εὐχαριστῶ» δὲν ἀκούει ὁ Χριστός, ἀλλὰ καὶ **βλαστήμιες**· τὴ μπουκιά ἔχει στὸ στόμα καὶ τὸ Θεὸ βλαστημάει τὸ κτηνάριον!... Ἐγὼ λέω, ὅτι ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μᾶς συνέβησαν προέρχονται ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεγάλη ἁμαρτία.

Ἦμουν μικρὸ παιδάκι στὸ χωριό μου, ποὺ τότε εἶχε πολλοὺς κατοίκους, 3.000 ἀνθρώπους – τώρα πιά δὲν ἔχει οὔτε 400. Οἱ γονεῖς μας κι ὅλοι οἱ μεγαλύτεροι εἶχαν πάει στὸν πόλεμο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Πολέμησαν μὲ ἀνδρεία, ἔφτασαν μέχρι τὴν Ἄγκυρα. Ἀλλὰ μετὰ, καταστροφή! Ἀπ' τοὺς 200 ποὺ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ χωριό μας, μόνο 30 ἐπέστρεψαν. Δυστυχία... Κλαίγαμε, ὅλο τὸ χωριὸ θρηνοῦσε γιὰ τοὺς σκοτωμένους καὶ τοὺς αἰχμαλώτους· μὴ βδομάδα δὲν φάγαμε, ψωμί δὲν βάλαμε στὸ στόμα. Κάθισαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά οἱ στρατιῶτες μὲ τὰ κουρελιασμένα ρούχα τους, ξυπόλητοι, μὲ τὰ πόδια τους πρισμένα, τὰ μάτια κόκκινα, κλαμένοι. Καὶ ρωτοῦσαν οἱ γέροι· –Ρε παιδιὰ, πῶς τὸ πάθαμε; γιατί αὐτὴ ἡ συμφορὰ; Ὁ ἓνας ἔλεγε· –Φταῖνε οἱ Ῥῶσοι. Ὁ ἄλλος ἔλεγε· –Φταῖνε οἱ Ἀγγλοὶ. Ἄλλοι ἔλεγαν· –Φταῖνε οἱ Ἰταλοὶ... Ἔνας λοχίας, ποὺ πολεμώντας ἔφτασε ὡς τὴν Ἄγκυρα κ' εἶχε ἀριστεῖα ἀνδρείας, λέει· –Παιδιὰ, δὲν φταῖνε οὔτε οἱ Ῥῶσοι οὔτε οἱ Γάλλοι οὔτε οἱ Ἀγγλοὶ... **Ἔμεῖς φταῖμε**· ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ πατήσαμε στὴ Σμύρνη μέχρι ποὺ φτάσαμε στὴν Ἄγκυρα, βλαστημούσαμε τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγιά! **Μᾶς ἔφαγαν οἱ βλαστήμιες...**

Στὴν πραγματικότητα μᾶς ἀξίζαν ἀκόμη μεγαλύτερες τιμωρίες. Ἄν ἤθελε ὁ Θεός, ἔλεγε στὸν ἥλιο «Φύγε μακριὰ, νὰ γίνῃ ἡ Γῆ κρύσταλλο» ἢ «Ζύγωσε στὴ Γῆ, νὰ τὴν κάνῃς κάρβουνο». Μᾶς ἀνέχεται ἡ ἄπειρη ἀγάπη του. **Κανεὶς δὲν μᾶς ἀγαπάει ὅπως ὁ Χριστός.**

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, νὰ προσπαθήσουμε **νὰ ἐξαλειφθῆ ἡ βλαστήμια**, καὶ μέρα - νύχτα νὰ εὐχαριστοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε τὸ Θεό, ποὺ εἶνε ἀγάπη, ἀγάπη μεγάλη καὶ ἀπέραντη. **Δόξα στὸ Θεό**· δόξα στὴν ἁγία Τριάδα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ ἅγιο Πνεῦμα, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου Παλαίστρας - Φλωρίνης τὴν 26-9-1974. Καταγραφή καὶ σύντμησις 26-9-2004, ἐπανέκδοσις 22-8-2015.